

HAVONKÉNT MEGJELENŐ TÁRSADALMI ÉS VALLÁSI KÉPES FOLYÓIRAT,
MELYBEN MINDENEKELŐTT A KIS-ÚJSZÁLLÁSI REFORMÁLT EGYHÁZ HIVEIHEZ, DE MÁS HELYEKEN LAKOZÓ
EMBERTESTVÉREIHEZ IS SZÓLTÖRÖK IMRE KIS-ÚJSZÁLLÁSI REF. LELKIPASZTOR, FELELŐS SZERKESZTŐ

Cselt. 20. 28. Viseljétek gondot magatokról és az egész nyájról, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká etti az Isten anyaszentegyházának egeltetésére.

Ap. csel. 20-24 Semmivel nem gondolok, az én életem is nekem nem drága, csak hogy elvégezhessem örömmel az én futásomat, melyet vettem az Úr Jézustól

Jézus Krisztus szava: Máté 10. 40 A ki tégedet befogad, engem fogad bé; és a ki engem befogad azt fogadja bé, a ki engemet elbocsátott.

A Jézus Krisztus szeretete.

E kis ujság szeptemberi számában arról irtam: micsoda a szeretet? Embereknek emberek iránti szeretetéről. Most a Jézus Krisztus irántunk való szeretetét akarnám megértetni s mindenkinek a lelkébe-szívébe vésni. Hogy ezt annál nagyobb eredménnyel tehessem, egy nagyhirű költőnőnek irásából közlök töredékesen egyet s mást, mely irás a gyermek Jézusról beszél.

Olvassátok s értsétek meg. Költemény, emberi elmének terméke, de világosan magyaráz és épen azért tanulságos. Imé!

Volt egyszer egy szegény házaspár s ennek egy kis fia. A fiu — csodaszép gyermek, kinek a haja selymes fürtökben omlott alá a vállára és a szemei ragyogtak, akár a csillagok. — Azóta, hogy eszmélni kezdett, nem volt az Úr házában. Szülei hát

most föl és alá jártak vele a jeruzsálemi templomban s minden szépségét megmutogatták neki. Voltak ott hoszu sorokban oszlopok, aranyozott oltárok, növendékeiket ülve tanító szent emberek; volt ott drága kövekkel diszített fehér ruhás főpap; voltak aranyrózsás babyloni szőnyegek és nagy rézkapuk, oly nehezek, hogy harminc ember is csak ügygyel bajjal tudta a sarkaikban megfordítani.

A tizenkét éves kis fiu, a gyermek Jézus vala: Istennek szent fia.

A templom legbelsőjében voltak Jézus és szülei mikor elindultak kifelé.

Pár pillanat mulva ódon bolthajtás alatt haladtak át, a mely még abból az időből maradt fenn, mikor először épült a templom azon a helyen. Ott oszlophoz hasonló, rettenetes nagy és nehéz rézkürt volt támasztva

a falnak, hogy szájához illeszsze az ember és belefujjon. Űtött-kopott régiség, agyonkarcolva, kívül-belül tele porral, meg pókhálóval s körüle egy sor alig látható irás. Ezer esztendője is lehetett, hogy valaki megpróbálta, hangot csalni ki belőle.

— Mi ez? — kérdé a fiu elcsodálkozva a roppant kürtön.

— A nagy kürt, a világhódító király hangjának hívják — mondotta az anyja. — Ezzel gyűjtötte össze Mózes Izraél fiait, mikor a pusztában elszéledtek. Azóta se tudott belőle senki hangot kicsalni, Aki megszólaltatja, a föld minden népét hatalma alá hajtja.

S az asszony elmosolyodott, mert az egész dolgot csak mesének tartotta. Ám a kis fia megállott a kürt előtt, mig csak el nem hívták onnan. Mindabból, a mit a templomban látott, ez ragadta meg a figyelmét először. Szives örömet ott maradt volna mellette, hogy hosszan elnézze s apróra megvizsgálja.

Néhány lépéssel odább, a tágas templom udvarba értek. Ott meg a hegy lábánál ősidőkből való, szédítő mélység tátongott. Ezt a rettenetes hasadékot Salamon, mikor a templomot építtette, nem hagyta betemetni. Hidat nem veretett rajta keresztül, sem korlátot nem állíttatott mellé. E helyett több öl hosszú, kardhoz hasonló kiköszörült acélt vont át az iszonyu mélység fölött, élével fölfelé. Az acél penge még most, annyi tömegtelen esztendő múlva s tenger változás után is ott nyújtózott a szakadék fölött. Már szinte megette a rozsda s a végei, a hol meg volt erősítve, meglazultak, úgy hogy ha valaki a templomudvaron kemény léptekkel haladt át, rezegve ingott.

— Miféle hid ez? — kérdé a fiu édes anyjától, a mélység mellett elmenőben.

— Salamon király készíttette s a paradicsom hidjának hívják — felelt anyja. — Ha ezen a rozoga hidon, a melynek éle vékonyabb a napsugárnál, a mélység fölött át tudsz kelni, bizonyos lehetsz benne, hogy a paradicsomba jutsz.

És mosolyogva tovább sietett. De a fia csak ott maradt és vágyakozva nézte a rezgő, vékony acél pengét. Majd követte az édes anyját, mivel hogy az hívta. Ám nagyot sóhajtott, hogy mért nem mutatta meg néki előbb ezt a két csodálatos dolgot, hadd bámulhatta volna meg kedvére.

Azután meg sem állapodva, tovább haladtak és az öt sor oszlopból álló bejáratához értek. Ott egy sarokban, közös talapzatról két fekete márványoszlop nyult a magasba, de egymáshoz oly közel, hogy a szalmaszál is bajjal fért volna át közöttük. Magas és méltóságos volt mind a kettő. Ormuk gazdagon diszitve. Egyiket állatfejeknek remekül kifaragott sora futotta körül. De a szép oszlopokon egy tenyérnyi hely sem volt sértetlen és karcolatlan. Ugy meg voltak rongálva és viselve, mint semmi egyéb a templomban. Körülöttük még a követ is fényesre csiszolódott, sőt egy kissé ki is kopott azok lépteitől, a kik ott tolongani szoktak.

— Micsoda oszlopok ezek? — kérdezte a fiu, ismét megállítva az édes anyját.

— Ezeket az oszlopokat atyánk, Ábrahám, a távol Khaldeából hozta Palesztinába és az igazság kapujának nevezte el. A ki közöttük átbujik, igaz az Isten előtt és bűn nincsen benne.

A fiu megállva, tágra nyílt sze-

mekkel mérte végig a két oszlopot.

— Csak nem akarod megpróbálni, hogy keresztül férsz-e az igazság kapuján? — mondta nevetve az anyja. — Láthatod, hogy kikoptatta körül a köveket az a sok ezer ember, a ki erőnek erejével át akart rajta hatolni. Ám elhiheted, hogy egyiküknek sem sikerült.

A kis fiú a sátorban az egész éjszaka nem aludt egy szikrát se. Folyton csak az igazság kapuját, a paradicsom hidját és a »világhódító király hangját« látta.

Másnap reggel ott termett a templom előtt. Belépett az oszlopcsarnokba, a hol a két fekete oszlop nyult a magasba. Láttukra fölragyogott az arca.

Ekkor történt, hogy a pompás oszlopcsarnokban, a hol üldögélt, összegyülekeztek a törvényszék birái, a nép peres ügyeinek elintézésére. Az egész bejárat tele volt ügyes-bajos emberekkel. Az egyik határsértés, a másik a nyájából elragadott és eljelölt juhait, a harmadik meg fizetui nem akaró adósai miatt panaszkodott. Az ügyes-bajosok között megjelent egy gazdag úri ember is, hosszú biborköpenyben. Szegény özvegy asszonyt idézett törvénybe. Azzal vádolta, hogy néhány erszény ezüst pénzzel adósa. A szegény özvegy jajveszékelve erősítette, hogy a gazdag kereskedő követelése jogtalan. Egyszer már megfizette neki a tartozását s most erőnek erejével másodszor is meg akarja rajta venni. De nem fizethet. Olyan szegény, hogy ha a bíróság elmarasztalná, kénytelen volna lányait rabnőkül engedni át a gazdagnak.

— Meg mersz-e rá esküdni, hogy ez a szegény asszony nem fizetett

meg neked? — kérdezte ekkor a gazdag kereskedőtől az egyik bíró, a ki legmagasabban ült,

— Uram, én módos ember vagyok — mondta a gazdag. — S ha nem volna jogos a követelésem, bizonyára nem zaklatnám vele ezt a szegény özvegyet. A színed előtt esküszöm, hogy a milyen igaz, hogy az igazság kapuján soha senki át nem hatol, olyan igaz, hogy ez az asszony tartozik nekem azzal az összeggel, a melyet rajta követelek.

A birák az eskü hallatára a gazdagnak adtak igazat s ítéletképpen kimondták, hogy a szegény özvegy asszony köteles a lányait neki rabnőkül átengedni.

A kis fiú ott ült a két fekete márványoszlop tövében s mindezt hallotta. Milyen jó volna — gondolta magában — ha valaki átbujhatna az igazság kapuján. Ennek a gazdag embernek bizonyára nincsen igaza. Ugy sajnálom szegény asszonyt, hogy a lányait kénytelen neki rabnőkül átengedni.

Azzal felugrott a talapzatra, melyről az oszlopok a magasba nyultak s keresztül nézett közöttük.

— Ah, csak átbujhatnék! ... De lehetetlen, gondolta,

Ugy megesett a szíve a szegény asszonyon. Most már eszébe se jutott, hogy, aki ezen a kapun átkel, az igaz és bűn nincsen benne. Egyedül a szegény özvegy jóvoltáért szeretett volna az oszlopok között keresztülhatolni. És beékelte gyenge vállát a két oszlop közé, mintha utat akarna törni magának.

Ebben a pillanatban mindazok, a kik csak az oszlopos csarnokban voltak, az igazság kapujára néztek. Mert dörgés támadt a bolthajtás alatt. Az ódon oszlopok nagy robajjal eltávo-

lodtak egymástól. Az egyik jobbra, a másik balra. S köztük akkora nyílás támadt, hogy a karesu fiucska átesuszhatót rajta.

Ezután sietve a néptömeg között, a paradicsom hidjához ért, mely a nagy templomnak más részén volt. S mikor a mélység fölött az éles acélpengét meglátta s eszébe ötlött, hogy a ki, zen a hidon átkel, bizonyosan a paradicsomba jut, úgy tetszett neki, mintha ennél nagyobb csodát sohase látott volna. És leült a mélység szélére, hogy az acélpengét jól szemügyre vegye. Ott ültében aztán elképzelte, hogy milyen örvendetes dolog lehet a paradicsomba jutni s milyen jó volna azon a hidon átkelni. Két óra hosszat tünődött ott a nélkül, hogy tudta volna, hogy annyi időt töltött a hasadék szélén. Egyre csak a paradicsom járt az eszében.

Abban az udvarban, a hol a mélység tátongott, volt ott egy nagy áldozati oltár, Körüle a tüzet őrizve és az áldozatra szánt ajándékokat elfogadva, fehér ruhába öltözött papok forgolódtak. Volt még ott számos áldozni akaró s rajtuk kívül egész sereg bámész népség.

És megjelent az oltárnál egy szegény öreg ember s báránykát hozott. A bárány bágyatag is volt, vékonypénzü is. Még hozzá valami kutya meg is harapta s rajta nagy sebet ejtett. Az öreg a zsidó papok elé vitte a bárányát, hogy megáldozza, de elutasították. Azt mondták neki, hogy ilyen hitvány ajándékot nem nyujthat áldozatul az Urnak.

Az öreg esdekelni kezdett előttük, hogy a bárányát már csak irgalomból is fogadják el, mert a fia halálán van és neki semmije nincsen, a mit megáldozhatna a felgyógyulásáért.

— Meg kell engednetek — mondta remegő ajkkal — különben imádságom nem jut az Ur színe elé s a tiam meghal.

— Szívből sajnállak, szegény ember — mentegetőzött az áldozó pap — de a törvény nem engedi, hogy hibás állatot áldozzunk. Kérésedet ép oly lehetetlen teljesíteni, a milyen lehetetlen a paradicsom hidján átkelni.

A kis fiu ott a közelben ülve, mindezt hallotta. S mindjárt arra gondolt, milyen kár volna, ha senkise tudna ezen a hidon átkelni. Hátha életben maradna a szegény ember fia, ha a bárányt megáldoznák.

Az öreg ember bunak eresztette fejét s eltávozott a templomudvarból. A kis fiu erre ültéből talpra ugrott. A rozoga hidnak tartott s rálépett. Szeretett volna átkelni rajta, nem azért, hogy a paradicsomba jusson. Nem. A szegény ember körül jártak a gondolatai: vajha segíthetne rajta!

De csakhamar visszalépett. Látta, hogy lehetetlen átkelni a hidon. Igen öreg és rozsdás, meg se birná.

És még egyszer elszálltak gondolatai a szegény emberhez, a kinek a fia halálán volt. S megint csak rálépett az acélpengére. Ekkor úgy tetszett neki, mintha nem inogna többé s kiszélesednék és megszilárdulna a lába alatt. S a mint még egyet lépett rajta, mintha a levegő támogatta volna jobbról is, balról is, hogy le ne essék. Ugy emelte, akár a repülő madarat. S a kifeszített penge, a hogy áthaladt rajta, kellemes hangot adott. A hang hallatára az udvaron ácsorgók közt egy ember sarkon fordult és elsikoltotta magát. Erre a többiek is mind a hid felé néztek és megpillantották a kis fiut, a mint az acélpengén átkel csodálatos módon.

Azzal könnyedén átsiklott a tömeg közt s a félhomályu oszlopos folyosóra sietett. Ott volt a rézkürt, neki támasztva a falnak. S mikor láttára eszébe jutott, hogy aki hangot csalna ki belőle, a földkerekség minden népét hatalma alá hajtáná, úgy tetszett neki, hogy ilyen csodát még sohase látott. Lekuporodott mellé és megbámulta. Ott ültében aztán elgondolta, milyen nagy dolog lehet a földön minden élő lelket megnyerni. És szeretett volna az öreg kürtbe belefujni. De belátván, hogy lehetetlen, meg sem próbálta.

Ezalatt egy szent ember taníttatta a növendékeit a hűvös oszlopos folyosón. S az egyik tanítványát, a ki tanuló társaival ott ült a lábainál, csalónak nevezte. A lélek közölte vele — ugymond — hogy az ifju nem izraelita, hanem pogány, És kérdőre vonta, hogy mert hamis uton a tanítványai közé tolakodni?

S a pogány ifju fölkelvén, elmondta, hogy sivatag-pusztákon bujdosott, nagy tengereken kelt át, csakhogy a hiszta igazságot és az egy Istenről szóló tudományt hirdetni hallja. »Eped a vágytól a szívem — magyarázta lelkesen a szent embernek — de tudtam, hogy ha izreelitának nem vallom magamat, nem tanítasz. Elhallgattam hát előtted az igazságot, csakhogy oltsam a tudományszomjamat. Esedezve kérlek, hadd maradhassak a tanítványaid között.«

A szent ember pedig fölemelkedett és a két karját ég felé tárta. »Épp oly kevéssé maradhatsz velem, — mondta kemény határozott hangon — mint a hogy senki bele nem fuj a rézkürtbe, melyet a világhódító király hangjának hívunk. Még a templomot is el kell hagynod, mert pogány vagy. Azért iziben hordd el magad, különben a tanítványaim neked esnek és darabokra tépnek, mert jelenléteddel megfertőzteted az Urnak házáat!«

Ám az uj ifju csendesen állva maradt

s így szólt: »Tapodtat se megyek, mert a szívem vágyát másutt ki nem elégíthetem. Inkább meghalok itt a szined előtt!«

Alig mondotta ki e szavakat, a szent ember tanítványai felugráltak, hogy elűzék. Mivel pedig védekezett, földre tepertek és meg akarták ölni.

A kis fiu olyan közel ült, hogy mind-ezt látta és hallotta. No ez már igazán szivtelenség — gondolta magában; — ha megfujhatnám azt a rézkürtöt, segíthetnék rajta.

Azzal fölkel s kezét a kürtre tette. Ebben a pillanatban már nem azért szeretete volna az ajkához illeszteni, mert a ki belefuj, hatalmas király lesz, hanem azért, mert azt hitte, segíthet valakir, a kinek az élete veszedelemben forgott. És a rézkürtöt gyenge karjával átölelte, hogy magához vonja. S ime, a rengeteg nagy kürt az ajkához illeszkedett és a kis fiu lélegzetvételére az öblös templomot betöltő erős csengő hangot adott.

Ki értette jól meg, amit olvasott. A Jézus Krisztus sohasem a maga javáért, a maga előnyéért, a maga dicsőségéért cselekedett, hanem mindig miérettünk, emberekért, s köztünk kivált az üldözöttekért, háborgatottakért, eltaposottakért, szerencsétlenekért. Ez van kidomborítva ama költeményben is, melyet töredékesen ismertettem. És — ez ami legfőbb vigaszunk: a Jézus Krisztus ma is érezteti velünk kegyelmét, emel, vigasztal . . . Mennél rosszabbak hozzád az emberek, szinte ezt mondhatnám, embertársam: annál jobb hozzád a Krisztus; mennél sötétebb körülted az élet, annál közelebb van hozzád a világnak ama világossága. Alkonyodik feletted: beteg vagy, öreg vagy, — szólj: Uram, maradj velem! — s veled marad. — Bűnöd van, higgy benne s együtt lésszesz véle a paradicsomban.

Ejh de miért irjak más egyebet? *Meghalt értünk!* Ez a legtökéletesebb szeretet.

Mi odaadnók-e másért csak a kisujjunk szeretete! egy izecskéjét is? Kivált, ha az a valaki bűnös, hibás. Dehogy! Lakoljon a hibás -- ez a szavunk. Krisztus nem ezt mondá, Krisztus így szólt: Ők a bűnösök s meghalok értük, helyettük én. Ez a Krisztus

Hát mi szeretjük-e őt, ki minket így szeretett, hiszen azt szoktuk mondani, hogy a szeretet szeretetet szül? Óh gyarló ember, óh tökéletes Jézus Krisztus!

A tiszaroffi ref. templom.

Nyári utam legvégén e kedves kis templom közelségében töltöttem pár hetet, boldogítva jó idők emléke, testvéri szeretet, nemeslelkű emberek barátsága, egykori kedves hivesimnek még mindig élő változatlan jóin-

mondtam el, tán meg is tartám: »Én semmivel sem gondolok, az én életem is nekem nem drága, csak hogy elvégezzem a munkát.« Kedves kis templom, Rákóczy őrtornya volt egykor tornyod, most meg a hit, a szabadság egyházáé, a református Sioné. A te falaid látták 10 esztendőn át örömkönyeimet. egyszer-egyszer fájdalomtól elborult orcámat is. Te hallottad ifju lelkemből kizendülő szavam, szívem imáját; — te láttad, 3500 lelkes kicsiny gyülekezet temploma, mikor 700 an állottunk a Ur szent asztalánánál!

Áldott legyen, a ki küszöbödön átlép, találjon ott vigaszt, nyerjen erőt, reményt! S áldottak legyenek, kik körülted telepedtenek, a kedves, tiszaparti nép, melyet szeretek halálig. . . Áldott légy, kedves kicsiny falu; régi szép nemes világ viruló rózsakertje; gyermekeim szülőföldje; gyöngéd-szívű jó emberek lakozó tanyája; kicsiny falu, melynek porod-földed fogja fel bánatos testvérem hulló könyét, sok feledhetlen halottak siri nyugvó helye a temetőd . . most is az én falum vagy, enyém vagy, itt vagy a szívemben! . . .

II. Krónika.

Itt az ősz. Mintha száz meg száz kanári, madár szállana le csendeskén a kerti fáról; hull a levél. Ember, hullandó levél vagy! — Sir az égbolt örök unalmu lomha

cseppel — mondja Arany János, a költő. A sok esőzéstől rothadt volt a szüreti szőlő, gyenge a bora, penészes a tengeri, nem tudunk szántani, máskor Lukács-napra

dulata által. Hejh pedig régen volt, husz esztendeje, hogy először beléptem, váliamon paláستtal abba a templomba. Akkor

rendben volt a szántás! . . ömlik a panasz az idők Ura ellen. Én meg azt vizsgálom, kérdezgetem : hát az Urnak vagyon-e ellenünk panasza? Hejh, ha lenne, de több lenne, mint nekünk van Ő ellene!

Az ősz elhozza a vértanuk napját, október hatodikát. Vasárnapra esett az idén. Hajh Damjanich, elfelejtetünk mi már téged! Szerencse, hogy azon a napon a predikátor nem akart 13 nál tovább számlálni, mert, ha megolvasta volna, hányan voltunk a templomban, megfájdult volna a szive. Kevés imánk van már nekünk a hazánkért; tán nem is érdemeljük, hogy van hazánk, s hogy meghaltatok érte rettentő halállal, 13 hősök! Szomorú lélekkel nézem Magyarország sorát nem adnánk a hazáért egy jó pipadohányt. . . Gyengéllem a hazánk jövőjét. Ne Damjanichékat sajnáljuk-sirassuk, ők sajnálhatnak, ők sirathatnak minket.

Montenegró meg a többiek neki durálták maguka', ki akarják zavarni Európából a törököt. Villog a handsár, robog a puska, küldi a muszka. A magyar ember pedig szép sárgás lámpafénynél olvassa az „Est"-et, meg a „Friss ujságot" s bocsát bodor füstöt a pipaszár csutorája mellől, mintha csak valami csernagorác ágyu akarná kiadni az ólom-magot. Ha ég a szomszéd háza, hajh de belereszket a szivünk, édes néném asszony nagyijedtében félevísen leteszi kezéből a drága jó sült tököt — jaj, jaj, galambom, ég a szomszéd háza! Hogy három-négy ország ég a szomszédunkban, kinek rá mi gondja!! Pedig csak egy kis kavarodás kell, egy kis forgó szél s a mi ereszünkbe is belecsap a láng és akkor jajkeserves lesz nekünk

rokontalan szegény árváknak, a magyar nemzetnek, örökösen magamagát tépő, pusztító, szerencsétlen nemzetünknek!

E hónap utolsó napja a reformáció ünnepe. Gimnáziumunk szép ünnepélyt rendez. Csak csináljátok, kedves diákjaink; de ám azzal a gondolattal, mint amilyen-nel volt a nagy Révész Imre, debreceni predikátor. „Gyérül a templomi gyülekezet", — mondja alázatosan neki az egyházfi. „Sebaj atyámfia — mondá a nagytiszteletű ur — tudok én a falaknak is predikálni."

Én pedig itt kérem egyházunk hiveit, hogy október 31-én gyerünk az Ur hajlékába. Emlékezzünk régiekről, protestáló, eldődökről, kalapács-emelő, hitcikelyt szegező nagy Luther Mártonról, meg a többiekről. Mert maholnap úgy járunk mint egyszeri földes ur, kinek lába alól kicsuszott az uradalom, télviz idején kalap nélkül (mert kalapja se volt!) bekötött fejjel jött be papi házamba. „Mije maradt meg a régiből, kérem?" — így szóltam neki. „Csak a nevem!" — jött a felelet.

Lesz e sok koszoru, meg mécses mindenszentek táján a temetőn? — Két atyafi beszélgetése jut eszembe, mikor erre gondolok. Hogy-hogy atyámfia, ni-ni, mondok. — így szól az egyik a sirra mécsesest rakosga'óhoz — hát kigyelmed, fagygyuba szoritja a gyászát, nem a szivében viseli?"

Mint hitünk s gondolkozásunk elleni hiábavalóságtól, szeretetteljesen intem a hiveket, hogy a temetők világításától óvakodjanak. A nyugalom csöndes sötétje kell a porladóknak, nem a siri mécs, benn a szivünkben ott égjen a jó emlékezet áldott világa!!

A B. F. R. A.

Gyönyörű színházunk megépült, mosolygó arcok benne s fel-feltörő kacaj. De nézzétek csak ott megy egy gyászos asszony,

egy édes anya! Ezer baj, gond megtépdeste már a szivét, jaj mennyi, szomorúsága volt már ez életben. Mind elbirta volna, nem

szakadt volna szivéből egyetlen sóhaj sem, csak az a bánat, az a csapás rá nem szakadt volna. Volt egy jó fia, orcáján s szivében szelidség Hangja gyönyörű csengésű, érces erős hang volt. Szép tőke a szép hang, kamatoztatni akarta a derék fiu. Elment tarkaszép birodalmába a színész életnek. Szép álmvilág, szép mesevilág, művészet, költészet . . . Aranyos csillogó ruhák, vidám játék, dal, zenezengetés . . . ezeregyéjszaka!

Gyönyörű színházunk, mosolygó arcok benne s fel-feltörő kacaj. Az édes anya ha előtte elmegy, ha csak ránéz is, ha csak rágondol is, arca elborul mintha az égnek bus fellege mind a homlokára szállott volna, s szivéből feltör a zokogás. És munkájába temeti gyászát egy bus édes atya, a testvérek szive meg-megrándul, valami nagy fájdalomtól, mikor a színház homlokának ivlámpái osztlatják az esteli sötétet, az ő fájdalmuk éjszakáját azok a hatalmas lámpák nem hogy osztlatnák, de sőt öregbitik. Aug. 9 én öltöztették fel az utolsó ruhába, koporsóvá varázsolódott át a szinpad desz-

kája, a földi élet kortinája legördült s azóta Rázsó Sándor, színész, alszik künn az ákacos temetőn és mint egy elomló nagy koszoru peregve hull sirjára ezer hervadt levél. Így mulik el a világnak minden dicsősége!

Édes jó Istenünk, nézz le a bus anya szivére, gyászban sohajtozó ő házanépére és áldd meg porladozásában azt, kinek telke előtt fellebbent kárpitja isteni szépségű örök tulvilágnak, ahol nincs hervadás, dicsőség múlása, hanem van álmainknak örök valósága!

Minden csak változás, tűnő jelenés, minden az ég alatt . . . ott fenn minden örök.

Keressétek az odafelvalókat — ezt mondja az Irás. — Boldog, ki keresi.

Apák, anyák, imádkoztok e gyermekeitekért, kivált fiaitokért, kik mint a költő mondja:

Kiszállva mohón az életbe,
Vándorbottal átmérik a világot.
Imádkoztok-e?

ÉNEK.

(Reformáció emlékűnnepére)

*Óh Sion! légy csöndességben,
Él még a te istened.
El ne csüggedj a veszélyben,
Mig az Atya van veled.
Nézd: feletted áll az őrt,
Ki reményed és erőd;
Sion azért mitől rettegsz?
Ha véd az Ur, el nem veszhetsz.*

* *

*Jár a földön Jézus népe,
Gyakran nehéz utakon;
A vihartól meg-meg tépve,
Jár a zugó habokon.
De ha Jézus van veled:
Ki lehetne ellened?
Sion, ezt hát ne feledd el,
Meg viv ő a tengerekkel!*

*Igaz ügyben megvédelmez
Az isteni kegyelem,
Ha hitédért bátran küzdesz,
Tied lesz a győzelem.
A Szentlélek ad erőt,
Segítségül hívjad őt.
Sion, bizzál szükségemben
Szentháromság Istenedben.*

* *

*Sion, áldást mondj hazádra,
A midőn imádkozol.
Tedd szivvedet oltárára,
Mig istennek áldozol.
Ellenséged is szeresd,
Idvezitőd így kövesd,
Sion, gondold meg a véget:
Szeretet szül békességet.*

Felelős szerkesztő: **Török Imre** kisujszállási ref. lelkész.

Nyomatott a Szekeres-nyomda (tulajdonos: Csapp János) gyorsajtóján Kisujszálláson.